

Arrest

nr. 346 310 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. HENDRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 26 november 2021 geregistreerd in Bulgarije en op 6 februari 2022 in Oostenrijk in het kader van illegale grensoverschrijding, maar verzoeker reisde door naar België en diende alhier op 18 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. In toepassing van de discretionaire bepalingen uit de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, werd het verzoek om internationale bescherming in België behandeld.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 4 oktober 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 7 oktober 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. U bent een moslim van de soennitische stekking. U bent geboren in het dorp Hussein Khel gelegen in het district Bagrali in de provincie Kabul, waar u woonde tot aan uw vertrek. U trouwde in ongeveer 2017 met Nafisa Halima en u heeft twee kinderen. U ging naar school tot de zesde graad.

In Afghanistan werkte u eerst als privéchauffeur en vanaf 12/5/1396 Afghaanse kalender (AK), hetgeen overeenkomt met 3 juli 2017 van de Gregoriaanse kalender (GK), tot de dag voor de machtsovername als chauffeur voor N.(...) B.(...), de man van uw maternale tante Haziza, die commandant was bij de Afghaanse Nationale Politie (hierna ANP) van het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak.

Ongeveer tien maanden of één jaar voor de machtsovername werd u voor de eerste keer opgebeld door de taliban. De taliban zeiden dat u een slaaf van de Amerikanen was en dat u met uw job moest stoppen, anders zouden ze u vermoorden. Ongeveer tien dagen later werd u een tweede keer opgebeld door de taliban die informatie vroegen over uw commandant. Twee of drie maanden voor de machtsovername werd u een derde keer gebeld. U beëindigde deze oproep meteen nadat u iemand ‘slaaf van de Amerikanen’ hoorde zeggen. De taliban belden ook naar uw vader, maar u weet niet wanneer of hoe vaak dat gebeurde.

Toen de taliban de macht overnamen in Kabul op 15 augustus 2021 ging u samen met N.(...) naar de luchthaven om te kunnen weggaan naar ergens anders. Dit lukte echter niet, waarop u samen met hem terugkeerde naar huis. Toen u 's avonds naar N.(...) zijn huis ging, was hij samen met zijn vrouw en kinderen reeds vertrokken. U wist niet naar waar. Uw vader en moeder zeiden dat u moest vertrekken uit het land omdat u als overheidspersoneel gevaar kon lopen. U verliet Afghanistan op de tweede of de derde dag na de machtsovername. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U kwam aan in België op 17 februari 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 februari 2022.

Na uw aankomst in België kwam u via uw moeder te weten dat uw commandant N.(...) in Pakistan is. Ongeveer zeven maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 9 juni 2023 kwamen de taliban 's avonds naar uw huis. Ze zeiden aan uw vader om u en N.(...) aan hen te geven. Nadat uw vader zei dat jullie niet thuis waren, vertrokken de taliban. Tijdens het laatste Eid feest, in april 2024, kwamen de taliban rond twaalf uur 's nachts naar uw huis. Ze wilden uw broer Z. meenemen, die op dat moment bij vrienden was, omdat ze u niet konden vinden. Nadat de taliban het huis hadden gecontroleerd, gingen ze weg. Op uw advies verliet Z. onmiddellijk daarna Afghanistan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omwille van uw job als chauffeur voor de voormalige overheid.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw e-taskara; een kopie van uw Afghaans rijbewijs; kopieën van de vaccinatiekaarten van uw zoon en dochter; een kopie van de e-taskara van uw dochter I.; een kopie van de e-taskara van Z.; twee foto's van Z. in Iran; uw ANP-badge; uw New Kabul Bank kaart; uw werkcontract bij de ANP; vier foto's van uw werk; een kopie van de ANP-badge van N.(...); twee kopieën van werkcertificaten van N.(...); een enveloppe van Bakhtar Speedy Post; een lidtekenattest van FEDASIL met betrekking tot verwondingen die u opliep in Bulgarije; een kopie van een enveloppe van DHL en een adreslabel; uw Belgisch arbeidscontract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u ten aanzien van Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u vier jaar als chauffeur werkte bij de ANP voor commandant N.(...)ullah (CGVS 1, p. 15-16). Uw kennis inzake uw job schiet op verschillende vlakken immers danig tekort.

U wist niet wie de politiechef van Maidan Shahr was toen u tewerkgesteld was bij de ANP en ook de naam van de provinciale politiechef van Maidan Wardak was u onbekend (CGVS 3 d.d. 23/7/2024, p. 10). Wanneer u de namen M.(...) E.(...) S.(...) en A.(...) D.(...) F.(...) werden voorgeschoteld, herkende u deze niet als de voormalige politiechefs van Maidan Wardak (CGVS 3, p. 14). U verklaarde dat u zelf geen contact had met die mensen, wat geen afbreuk doet aan dit opmerkelijk hiaat in uw kennis. Ook de gouverneur van de provincie Maidan Wardak en de burgemeester van het district Maidan Wardak waren u onbekend (CGVS 3, p. 15).

U had betrekkelijk weinig kennis over de functie van uw commandant N.(...) voor wie u vier jaar werkte. U wist dat N.(...) tewerk was gesteld bij de afdeling logistiek (CGVS 1, p. 18), maar niet hoe lang N.(...) al voor de ANP werkte en wat of waar hij gestudeerd had om een hoge rang te kunnen krijgen. U vroeg dat in de vier jaar die u met N.(...) rondreed ook nooit aan hem (CGVS 1, p. 19). Verder had u geen enkel idee of N.(...) ooit andere functies uitoefende binnen de ANP behalve voor het logistieke departement (CGVS 3, p. 20).

Over N.(...)s rang verklaarde u initieel dat hij de rang van 'dagarmal' had (CGVS 1, p. 18), hetgeen noch bij de politie, noch bij het leger een rang is (blauwe map, 2 en 3). N.(...) had volgens u twee sterren en een schaar op zijn schouder, wat overeenkomt met de rang van luitenant-kolonel (blauwe map, 2). Dit staat ook te lezen op het naamplaatje op de door u neergelegde foto's (groene map, 5). U verwees hoogst waarschijnlijk dan ook op een foutieve manier naar de rang 'dagarman', hetgeen in het leger overeenkomt met de rang van luitenant-kolonel (blauwe map, 3). Tijdens uw derde onderhoud op het CGVS gebruikte u wel correct de militaire rang dagarman. Gevraagd naar de rang van uw commandant zoals die bij de politie, en niet het leger, gebruikt werd, gebruikte u dan weer foutief samoonwal (kolonel) en niet het correcte samoonmal (luitenant-kolonel) (CGVS 3, p. 13; blauwe map, 2). Ook bij de rang van de commandant die de goederen escorteerde in Maidan Shahr maakte u diezelfde fout (CGVS 3, p. 11).

U maakte ook op andere momenten tijdens uw persoonlijke onderhoud fouten tegen de rangen en graden. Over A.(...) M.(...) N.(...), de hoogste commandant van uw kandak, vertelde u dat hij de rang van dagarwal had. Dit komt in het leger overeen met de rang van kolonel. Gevraagd naar de Afghaanse term voor kolonel bij de politie, moest u het antwoord schuldig blijven. N.(...) had volgens u op zijn schouder drie scharen. U tekende dit ook tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie bijlage 1 bij CGVS 3). Geen enkele rang bij politie of leger heeft echter drie scharen op de schouder. Een kolonel draagt drie sterren en één schaar (blauwe map, 2 en 3). De rangen van de vier lager gerangschikte commandanten in uw kandak kende u niet (CGVS 3, p. 12). Bij het opsommen van de rangen die tot de onderofficieren behoorden, ging u opnieuw de mist in. U noemde zowel soldaat, luitenant en sergeant als onderofficieren, hoewel alleen de sergeanten tot die categorie behoren. Daarnaast wist u ook niet vanaf welke rang iemand een officier was of welke insignes een satanman (sergeant) of een saarman (kapitein) droegen. U verklaarde dat u de lessen nooit volgde en vandaar niet wist hoe je het kon zien (CGVS 3, p. 13). Aangezien u vier jaar lang werkte voor de ANP en meerdere keren per week op politiebasis kwam (CGVS 1, p. 16), is uw gebrekkige kennis over de rangen echter opmerkelijk, zeker inzake de commandant van uw eigen kandak en uw eigen commandant N.(...).

Ook over uw eigen werk blijven uw verklaringen erg oppervlakkig. Hoewel u kon vertellen naar welke plaatsen u N.(...) voerde en welke weg u dan volgde (CGVS 1, p. 16; CGVS 3, p. 15-18), had u voor het overige maar weinig informatie. U moest N.(...) voor privé zaken naar vrienden brengen in Kharte Naw en Azar Kimat, maar kon geen enkele naam, hoedanigheid of functie van een persoon die N.(...) bezocht opnoemen (CGVS 3, p. 15-16).

Verder bracht u N.(...) twee dagen per week naar Shahrinaw om zijn hogere commandanten te zien. In Shahrinaw sloot N.(...) contracten af voor zaken zoals uniformen, wapens en voeding met andere leveranciers (CGVS 1, p. 16; CGVS 3, p. 16). U verklaarde in eerste instantie dat M.(...) M.(...) W.(...) in Shahrinaw werkt. Hij was de algemeen directeur van uw kandak en had ook uw tewerkstellingscontract ondertekend. U verklaarde dat W.(...) de rang van samoonwal of kolonel had, hoewel op het door u neergelegde contract staat te lezen dat W.(...) de hogere rang van brigadier generaal of 'mal paswaal' had (CGVS 1, p. 14; groene map, 4; blauwe map, 1). U wist verder niet of W.(...) deze functie gedurende uw volledige tewerkstelling had uitgeoefend (CGVS 3, p. 14-15). Volgens beschikbare informatie werkte W.(...) minstens in 2018 en 2019 als provinciale politiechef van Parwan (blauwe map, 5). Dat u niet zou weten dat de algemeen directeur van uw kandak (CGVS 1, p. 14), waar u uw eigen commandant meerdere keren per week naartoe voerde om contracten af te sluiten (CGVS 1, p. 16), werd vervangen door iemand anders is merkwaardig. Voor het overige kon u geen enkele andere persoon, politiecommandant of leverancier, opnoemen die uw commandant N.(...) in Shahrinaw ontmoette in zijn hoedanigheid als logistiek commandant (CGVS 3, p. 16). Hoewel u bij de auto bleef wachten wanneer N.(...) het kantoor in Shahrinaw binnen ging, kende u ook niemand anders op het kantoor, zoals andere chauffeurs en lijfwachten van andere commandanten of de bewakers aan de poort. U legde nooit met iemand anders in Shahrinaw contact (CGVS 3, p. 17). U wist zelfs niet of W.(...) een chauffeur of lijfwacht had (CGVS 3, p. 18). Uw verklaring hiervoor, met name dat u nooit binnenging met N.(...) in het kantoor en dat u niet zo snel praatjes maakt of bevriend raakt met iemand (CGVS 3, p. 17), kan niet overtuigen. Dat u gedurende uw tewerkstelling van vier jaar nooit andere namen van commandanten of leveranciers in Shahrinaw opving en daar dagen en dagen hebt gewacht op N.(...) zonder ooit enige andere naam van een mede-ANPer op te vangen, mist de nodige realiteitszin.

Hetzelfde geldt voor het feit dat u ook de naam van de chauffeur van de hoofdcommandant van het politiekantoor in Maidan Shahr, A.(...) M.(...) N.(...), ofschoon u ook daar meerdere jaren vele uren spendeerde, niet kon geven (CGVS 3, p. 20).

Wat betreft veiligheid wist u niet of N.(...) toegang had tot bepaalde veiligheidsinformatie over de wegen tussen jullie woonplaats en Kabul stad en Maidan Shahr. Ook over veiligheidsprotocollen indien jullie auto zou worden aangevallen, had u geen informatie. U vertelde louter dat er nooit een aanval gebeurde en dat u daar niet echt iets over werd gezegd. Commandant N.(...) wist beter wie er in geval van gevaar gecontacteerd moest worden. Verder had u geen kennis over de talibancommandanten –of groeperingen die actief waren in

de regio van Maidan Shahr, hoewel u aangaf dat het een onveilige route was waar zich regelmatig incidenten voordeden (CGVS 3, p. 21-22).

U kon het logo van de politie, dat nochtans op uw werkbade staat (groene map, 2), niet beschrijven. U vertelde initieel enkel dat de ANP een groen uniform met strepen had. Wanneer de protection officer als voorbeeld het logo van de lokale politie (hierna ALP) toonde, voegde u vaagweg toe dat er 'nationale politie, nationale leger en commando en zo' stond. Het soort tekening op het logo herinnerde u zich niet meer (CGVS 3, p. 6).

U verklaarde dat oversten bij de ANP een groen uniform droegen en dat soldaten een groen uniform met witte stippen droegen. U bedoelde daarmee het uniform zoals u dat zelf aanheeft op uw neergelegde foto's (groene map, 5). U zag nooit politieagenten die een andere kleur uniform droegen in uw omgeving (CGVS 3, p. 6-7). Uw beschrijving van het uniform is bevreemdend aangezien uit beschikbare informatie blijkt dat het uniform van de ANP een grijs/blauwe kleur had (blauwe map, 2). Wanneer de foto van de uniformen van de ANP getoond werd, antwoordde u dat dit de uniformen van de ALP waren. Nochtans hadden de uniformen van de ALP volgens beschikbare informatie een groen/bruine kleur (blauwe map, 4).

U kende het concept politiezones niet. Volgens informatie beschikbaar op het CGVS was Afghanistan ingedeeld in acht geografische politiezones en maakte Maidan Wardak, waar u en N(...) werkten, deel uit van zone 303 (blauwe map, 1). Gevraagd in welke politiezone N(...) gestationeerd was, herhaalde u enkele keren dat hij werkte in Maidan Shahr in het derde bataljon. Wanneer gepolst werd naar uw eigen politiezone antwoordde u louter 'directeur Mohamad Nafiz' en 'het Ministerie van Binnenlandse Zaken' (CGVS 1, p. 19-20). De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt overigens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

In dit verband merkt het CGVS enkele rareiteiten op wat betreft uw ANP-badge (groene map, 2). De verticale zwarte streep op de achterkant van uw badge staat, net zoals de rest van informatie op de achterzijde, scheef gedrukt en heeft een vreemde groene gloed. Diezelfde vreemde gloed is zichtbaar rond alle ingevulde persoonsgegevens zoals uw naam, rang en bloedgroep, maar niet rond de titels (vb. 'ID Number', 'Full Name', 'Rank' etc). De ingevulde persoonsgegevens op de achterkant van de badge hebben bovendien een ander lettertype en een andere zwarte kleur dan de titels. Aan de linker -en rechteronderhoek op de achterkant van de badge is ook te zien dat de hoekjes van de afbeelding niet samenvallen met de hoekjes van de plastic kaart. Op de voorkant van de badge valt het op dat de zwarte tekst met persoonsgegevens een groene schijn heeft, maar dat dit niet het geval is bij de blauwe titels. Ook de barcode op de voorkant van de badge heeft een vreemde groene schijn. Er moeten dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van uw badge en bijgevolg ook bij het door u neergelegde arbeidscontract van de ANP, uw bankkaart en uw vier foto's in uniform (groene map, 3, 4 en 5). Wat betreft uw foto's is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan waar, wanneer en in welke context deze genomen werden en of er al dan niet sprake is van inscenering. Er kan hoe dan ook slechts weinig bewijswaarde aan worden toegekend.

Het door u neergelegde rijbewijs (groene map, 9) was reeds verlopen op 07/10/1399 AK (28/12/2020 GK), wat betekent dat u meer dan een half jaar zou hebben rondgereden als ANP-chauffeur zonder geldig rijbewijs. Initieel verklaarde u nochtans dat je als ANP-chauffeur een rijbewijs moet hebben en dat je anders een boete kreeg. Geconfronteerd met de geldigheidsduur van uw eigen rijbewijs, verklaarde u plots dat het geen probleem was om zonder rijbewijs rond te rijden als je voor de overheid werkte, omdat het niet echt gevraagd werd aan jullie (CGVS 3, p. 23-24).

Gezien het bovenstaande maakt u niet aannemelijk dat u van juli 2017 tot net voor de machtsovername werkte als chauffeur bij de ANP voor de man van uw maternale tante. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde bedreigingen van de taliban (CGVS 1, p. 13-14; CGVS 3, p. 3 en 24-25) aangezien deze rechtstreeks voortvloeien uit uw ongeloofwaardig bevonden job bij de ANP.

Deze laatste bevinding wordt nog extra onderstreept door de volgende ongeloofwaardige elementen.

Zo vertelde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat de taliban u opbelden en aan de telefoon zeiden dat ze van de Badri unit waren (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw derde onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u niet wist welke commandant of groep van de taliban u had gebeld en dat de taliban zich niet hadden voorgesteld aan de telefoon (CGVS 3, p. 28). Gevraagd naar een uitleg voor deze discrepantie in uw verklaringen stelde u dat u gevraagd werd welke groep van de taliban er actief was en dat u dan sprak over de groeperingen Badri, Haqani en Omari (CGVS 3, p. 29). Gezien de duidelijkheid van uw antwoord 'Ze belden en zeiden dat ze van de Badri unit zijn' (CGVS 1, p. 22), kan u niet gevolgd worden in uw uitleg.

Dat u tijdens uw eerste onderhoud bovendien geen enkele informatie had over de Badri unit en daar ook nooit navraag over deed (CGVS 1, p. 22), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Informatie over de identiteit van de bedreiger en zaken zoals eerdere slachtoffers of de modus operandi van

de groep konden immers nuttige informatie zijn om het risico dat u liep in te schatten of uit te zoeken hoe u uw problemen kon mitigeren. Gezien uw vermeende functie bij de ANP en uw connecties met commandant N.(...) valt niet in te zien waarom u niet eens probeerde om uzelf te informeren over dergelijke zaken.

Voorts is het merkwaardig dat u weinig concrete informatie had over de telefoontjes van de taliban aan uw vader. U wist niet hoeveel keer de taliban uw vader hadden opgebeld, wanneer dit gebeurde en of uw vader naar aanleiding van die telefoontjes iets had ondernomen. Uw vader had enkel één keer aan u gezegd dat hij telefoons kreeg en gevraagd wat er aan de hand was. Daarna heeft u uw vader nooit om meer informatie gevraagd over die telefoontjes. U verklaarde dat uw vader het niet aan u wilde vertellen omdat hij zich zorgen maakte dat u schrik zou hebben (CGVS 1, p. 25; CGVS 3, p. 28). Het is niet aannemelijk dat uw vader, op uw aandringen, u niet alle informatie zou verstrekken die u nodig heeft om uw veiligheidssituatie in te schatten of om uw problemen kenbaar te maken aan de asielautoriteiten. Dat u zulke vragen ook na uw vertrek uit Afghanistan nooit stelde aan uw vader, ondanks dat u nog regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS 1, 5-6; CGVS 3, p. 5), getuigt van een desinteresse in zaken die de kern van uw asielrelaas raken, wat klemmt met een gegronde vrees voor vervolging.

Verder is de door u beschreven werkwijze van de taliban niet aannemelijk. De taliban lieten na de machtsvername meer dan een jaar verstrijken vooral ze een eerste bezoek brachten om u en N.(...) op te sporen (CGVS 1, p. 7). De taliban waren echter reeds op de hoogte van jullie jobs voor de machtsvername en hadden via mensen in het dorp ook uw telefoonnummer kunnen achterhalen en kunnen onderzoeken of u reeds met uw job was gestopt of niet (CGVS 1, p. 23; CGVS 3, p. 28). Dat de taliban eerst maandenlang in het bataljon zouden moeten zoeken vooraleer ze tot de conclusie konden komen dat N.(...) daar niet was, om vervolgens pas naar uw huis te komen (CGVS 1, p. 27), hetgeen u en N.(...) alle kansen gaf om te vertrekken uit het land, is een wel erg kortzichtige werkwijze. Dat de taliban tijdens het eerste huisbezoek niet eens de moeite namen om uw huis te controleren om er zich van te vergewissen dat u en N.(...) daar niet waren, is dat evenzeer.

Het tweede bezoek van de taliban aan uw huis ligt volledig in lijn van de eerdere bedreigingen. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan het bezoek of uw verklaringen dat dit bezoek de rechtstreeks aanleiding was voor uw broer Z.(...) om te vertrekken uit Afghanistan (CGVS 3, p. 25).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge van de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U vermeldde alleen uw persoonlijke problemen met de taliban omwille van uw job als chauffeur bij de ANP. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westerse land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, wat u evenwel naliel te doen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Uw e-taskara is hoogstens een aanwijzing van uw identiteit en nationaliteit. Dit geldt eveneens voor de e-taskara van uw dochter Isra en de vaccinatieboekjes van uw zoon en dochter. De e-taskara van Zahed en de twee foto's van Zahed in Teheran hebben louter betrekking op zijn identiteit en huidige verblijfplaats, hetgeen in deze beslissing an sich niet betwist wordt. De badge en certificaten van N.(...) staven zijn job, maar tonen op zich uw door u beweerde professionele link met hem niet aan. Uw Belgisch arbeidscontract en het littekenattest van FEDASIL hebben geen betrekking op uw asielaanvraag. De enveloppes van Bakhtar Speedy Post en DHL tonen hoogstens aan dat u post kreeg in België. Uw overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de samenwerkingsplicht en de onpartijdigheidsplicht. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker overloopt in zijn middel de geschonden geachte wetsbepalingen en is van oordeel dat in zijn geval geen deugdelijk onderzoek heeft plaatsgevonden van de relevante informatie die hij had aangebracht. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin gesteld wordt dat onduidelijkheid over bepaalde aspecten van het relaas de Raad niet ontslaat van een onderzoek naar de vrees voor vervolging. Dit kadert in de zogeheten samenwerkingsplicht waarbij de bevoegde overheid samen met verzoeker alle elementen moet verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker in zijn middel dat hij zich baseert op zijn vrees als terugkeerder. In dit verband verwijst verzoeker naar een vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022 waarin werd vastgesteld dat het risico als terugkeerder vanuit het Westen onvoldoende werd onderzocht. Verzoeker haalt ook arresten aan die betrekking hebben op het aspect 'verwestering'. Vervolgens citeert verzoeker de passage uit de bestreden beslissing waarin wordt overwogen dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn profiel negatief gepercipieerd zou worden in zijn land van herkomst. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat geen vragen werden gesteld over zijn vrees ingevolge diens verblijf in het Westen, hetgeen volgens hem indruist tegen de samenwerkingsplicht. Hij handelt nochtans tegen de wetten van de *sharia*, zo stelt verzoeker, door om te gaan met westerlingen en door bij terugkeer afkomstig te zijn uit een – volgens de taliban – ongelovig gebied. Deze elementen staven naar het oordeel van verzoeker zijn vrees voor vervolging en de toekenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in herinnering dat hij begin 2022 in Europa toekwam en dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers, die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd, voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. De rechters dienen een strikte toepassing te maken van de *sharia* terwijl dit rechtssysteem niet de nodige waarborgen biedt. Verzoeker haalt hierbij een aantal bronnen aan van 2021 en 2022 en baseert zich op een rapport van Nansen vzw om te argumenteren dat Afghanistan die terugkeren vanuit het Westen ressorteren onder een toegeschreven politieke en religieuze overtuiging in de zin van artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet. In dit verband verwijst verzoeker ook naar een uitspraak van het Federale Hof van Australië waarbij het risico bij terugkeer als ernstige schade werd gekwalificeerd. Verzoeker betreurt dat dit aspect niet werd onderzocht hoewel hij reeds sinds begin 2022 in Europa verblijft.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie waarbij hij meent dat de conclusie uit de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker levert kritiek op deze beoordeling omdat volgens hem uit de aangehaalde bronnen een volatiele en onrustige situatie naar voren komt. Verzoeker grijpt terug naar het vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022, waarin werd aangegeven dat het beperkt beschikbare bronnenmateriaal weinig betrouwbaar was. Ook het UNHCR gaf in 2022 te kennen dat het moeilijk was om de situatie concreet in te schatten. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat de informatie vandaag meer betrouwbaar is, zelfs na het aanwenden van de EUAA-rapportage van december 2023 en februari 2024. Verzoeker overweegt dat het EUAA-rapport van december 2023 verre van actueel is en dat er in 2023 door de Verenigde Naties en door *Human Rights Watch* een toename van het geweld wordt gerapporteerd. UNHCR drong in 2022 aan op een moratorium inzake gedwongen terugkeer naar Afghanistan en op een moratorium op weigeringsbeslissingen. Verzoeker ziet niet in op welke grond de commissaris-generaal zich baseert om te stellen dat er geen willekeurig geweld bestaat in Afghanistan.

Het gegeven dat verzoeker zou terugkeren na een verblijf in het Westen vormt een bijkomende persoonlijke factor die in zijn hoofde het risico op ernstige schade verhoogt.

Ook aangaande de heersende humanitaire crisis in Afghanistan haalt verzoeker het vernietigingsarrest aan van de Raad van 31 maart 2022 waarin de vraag rees of de humanitaire crisis kan worden toegeschreven aan de gedragingen van de *de facto*-talibanregering, dan wel aan een veelheid van factoren te wijten is die niet onder de noemer 'internationale bescherming' kunnen worden geplaatst. Verzoeker merkt op dat hij hierover tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd bevraagd. Hij meent dat de verwerende partij niet aantoont dat de humanitaire crisis los zou staan van de taliban. Verzoeker haalt informatie aan van de Verenigde Naties over voedselschaarste en de instorting van de gezondheidszorg in Afghanistan. Daarbij komt volgens verzoekers dat terugkeerders bij uitstek in een precare socio-economische noodsituatie terechtkomen. Verzoeker loopt als terugkeerder een verhoogd risico om omwille van de humanitaire crisis het slachtoffer te worden van een gebrek aan voldoening van de basisbehoeften. Naar het oordeel van verzoeker ligt de machtswissel wel degelijk aan de basis van de drastische verslechtering van de socio-economische toestand. Verzoeker betoogt dat de beslissing inzake de subsidiaire bescherming niet conform is aan de in het middel geschonden geachte bepalingen en beginselen.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 28 januari 2026 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt, waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf; HYPERLINK "https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf"

SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

2.2.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin recente informatie wordt aangebracht betreffende de actuele situatie in Afghanistan. In de aanvullende nota worden rapporten vermeld

van de *United Nations Assistance Mission in Afghanistan* (UNAMA) van maart, juni en september 2025 en een rapport van het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties van juli 2025 over de mensenrechtenschendingen van Afghanistan die gedwongen werden gerepatriëerd, een ambtsbericht uit Canada van februari 2025 en het hoofdstuk over Afghanistan uit het *World Report* van *Human Rights Watch* van 2025. Daarnaast wijst verzoeker in zijn aanvullende nota op zijn integratie in België en wijst hij ook op het rapport van het Zwitserse 'SEM' van februari 2025 over de terugkeer van Afghanen vanuit het buitenland.

Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een verklaring van O. v. d. B., zijn werkgever en getuigenissen van zijn collega's bij M.(...) (Aanvullende nota, bijlage 1).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het redelijkheidsbeginsel mag slechts geschonden worden genoemd wanneer een beslissing, waarvan wordt vastgesteld dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat het ondenkbaar is dat enige andere zorgvuldig handelende overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen (cf. RvS 16 maart 2021, nr. 250.111).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

5.1.2. Verzoeker is een Afghaan van Pashtoun-origine die afkomstig is uit het Bagrali-district in de provincie Kabul (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 29 maart 2022, persoonsgegevens). De door verzoeker geuite vrees om gedood te worden door de Taliban hield verband met zijn tewerkstelling sinds 2017 als chauffeur voor een aangetrouwde matrone oom die commandant was van de ANP, die na de machtsovername verdwenen is (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 27 juni 2022). Omwille van deze tewerkstelling zou verzoeker besloten hebben na de machtsovername zijn land te verlaten (*Ibid.*).

5.1.3. In de bestreden beslissing acht de commissaris-generaal verzoekers relaas ongeloofwaardig omwille van zijn zeer beperkte kennis van de ANP en de precieze functie of rang van de commandant waarvoor hij werkte. Verzoeker bleek ook niet bij machte om namen van andere ANP-medewerkers te noemen en had geen informatie over de veiligheidsprotocollen en kon het logo van zijn werkgever niet beschrijven en gaf aan dat de uniformen groen waren, terwijl deze blijkens de landeninformatie blauw-grijs van kleur zijn. Bovendien

werden enkele anomalieën vastgesteld in de door verzoeker neergelegde documenten (AD, stuk 5, Documenten) ter staving van zijn relaas, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Tenslotte zijn daarnaast volgens de verwerende partij ook de verklaringen van verzoeker over de ondergane vervolgingsfeiten (dreig telefoons en huisbezoeken) weinig aannemelijk. Bijgevolg concludeert de commissaris-generaal dat verzoeker op basis van zijn asielaas niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De Raad treedt op dit punt de motieven van de bestreden beslissing bij en maakt deze tot de zijne.

5.1.4. In zijn middel laat verzoeker de overwegingen van de commissaris-generaal over zijn asielaas ongemoeid en baseert zijn vrees blijkens zijn verzoekschrift enkel op het risico in geval van terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen. Verzoeker betoogt in zijn middel dat dit aspect onvoldoende werd onderzocht en hij citeert daarbij een aantal eerdere arresten van de Raad. De Raad stipt evenwel aan dat van zijn arresten geen bindende precedentswaarde uitgaat (cf. RvS 20 juni 2024, nr. 260.194). Het gegeven dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over het risico in geval van terugkeer na een verblijf in het Westen, biedt geen afdoende verklaring voor het onvermeld laten van dit risico (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de *protection officer* hier wel degelijk naar gepeild heeft: *“Dus hoe ik het momenteel heb begrepen is dat je Afghanistan hebt verlaten omwille van je job als chauffeur en bedreigingen vanwege de taliban. Waren er nog andere redenen waarom je Afghanistan hebt verlaten? Nee dat waren alle redenen. Er is de laatste periode veel veranderd in Afghanistan, vreest u nog iets anders bij terugkeer? Iets dat vandaag nog niet aan bod is gekomen? Behalve de taliban, persoonlijke problemen? Moesten er zijn zou ik dat gezegd hebben.(...)”* (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 8 januari 2024, p. 9, eigen onderlijning). Verzoeker beweert thans in zijn middel dat hij handelingen stelt die indruisen tegen de *sharia*, maar hij brengt geen concrete bewijzen aan dat hij bepaalde gedragingen zou vertonen die indruisen tegen de richtlijnen van de huidige *de facto*-talibanregering in Afghanistan.

5.1.5. De verwerende partij stelt in haar aanvullende nota van 28 januari 2026 het volgende betreffende het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van ‘gepercipieerde’ verwestering:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023

en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt

immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

5.1.6. Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen.

5.1.7. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat uitschijnen dat elke Afghaan die in het Westen heeft verbleven bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden vervolgd. Het risico is afhankelijk van het individuele profiel en de zichtbaarheid van de terugkeerder. Verzoeker toont niet aan dat hij een risicoprofiel heeft. Verzoeker omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 29 maart 2022, persoonsgegevens). Hij is eind 1997 geboren (AD, stuk 5, Documenten, e-ID verzoeker) en was dus ongeveer 24 jaar oud toen hij in het voorjaar van 2022 in België arriveerde. Het leidt geen twijfel dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en vertrouwd is met de gebruiken in de Afghaanse samenleving. Zijn vrouw en kinderen, zijn ouders, zussen en jongere broers verblijven allen nog in Hussein Khel en hij onderhoudt tot op vandaag nog steeds contacten met zijn familieleden in Afghanistan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 23 juli 2024, p. 3-5). Hieruit blijkt dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in zijn regio van herkomst waardoor zijn re-integratie in de Afghaanse samenleving in geval van terugkeer kan worden gefaciliteerd.

Ter terechtzitting wijst verzoeker erop dat hij ondertussen al bijna 4 jaar in België verblijft, woont op een privéadres nabij het Atomium en al enkele jaren bij M.(...) werkt. De bijlagen bij de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt bevestigen deze tewerkstelling (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen). Het is lovenswaardig dat verzoeker actief is op de Belgische arbeidsmarkt, maar hij toont niet aan dat de taliban in staat zouden zijn te achterhalen dat hij in België bij een - van oorsprong Amerikaans - bedrijf werkt en dat deze tewerkstelling, of zijn overige activiteiten in België hem een profiel zou bezorgen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan onmiddellijk onder de negatieve aandacht van de *de facto*-overheid zou komen. De duur van zijn verblijf in België weegt hoe dan ook niet op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij problemen zou ervaren om naar zijn gezin terug te keren en in de Afghaanse samenleving te reïntegreren na zijn verblijf van enkele jaren in het Westen.

5.1.8. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en hij niet concreet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn verblijf in het Westen, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden en zijn vrees bij terugkeer omwille van ‘gepercipieerde’ verwestering onvoldoende bewezen werd geacht. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker stelt in een laatste onderdeel van zijn middel dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omwille van de huidige humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Hij haalt hierbij een vernietigingsarrest aan van de Raad van 31 maart 2022, maar hij lijkt eraan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd onderzocht in hoeverre het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de humanitaire crisis als ‘ernstige schade’ kan worden gekwalificeerd in asielrechtelijke zin.

5.2.5. De Raad stipt aan dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”). Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker is van oordeel dat de *de facto*-talibanregering overwegend verantwoordelijk is voor de huidige belabberde socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

5.2.6. In haar aanvullende nota van 28 januari 2026 stelt de verwerende partij hierover het volgende:

“(…)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een

hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van

een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

Uit wat voorafgaat blijkt dat er wel degelijk landeninformatie voorhanden is betreffende de oorzaken van de huidige socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat deze wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt zou worden door het optreden of het verzuim van de de facto-talibanregering.

5.2.7. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25).

5.2.9. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in Afghanistan over een familiaal netwerk beschikt dat hem in geval van terugkeer naar Afghanistan zou kunnen behoeden tegen het wegzinken in een situatie van extreme armoede. Verzoeker verklaarde ook dat het hem in totaal 7.000 euro had gekost om van Afghanistan tot in Oostenrijk gesmokkeld te worden (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 29 maart 2022, reisroute). Er kan bijgevolg worden verondersteld dat verzoeker en zijn familie over financiële middelen beschikken die hen toelaten om aan een situatie van verregaande materiële deprivatie te ontsnappen.

5.2.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, bespreekt verzoeker in zijn middel de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens hem voor burgers nog steeds gevaarlijk is. Hij meent ook dat er onvoldoende informatie voorhanden is. In de

aanvullende nota, die ter terechtzitting wordt neergelegd, worden actuele gegevens betreffende veiligheidsincidenten aangeleverd, maar hieruit blijkt dat het aanwezige geweld en de mensenrechtenschendingen hoofdzakelijk een gericht karakter vertonen en niet als willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict kunnen worden gekwalificeerd.

5.2.11. In zijn aanvullende nota van 28 januari 2026, waarin onder andere de meest recente landeninformatie mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara’s. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel

beperkt dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.12. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel nergens in Afghanistan sprake te zijn van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van bepaalde individuele kenmerken een hoger risico loopt op slachtofferschap van het zeer beperkt aanwezige willekeurige geweld in de provincie Kabul, waarvan hij beweert afkomstig te zijn.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en/of 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of blijf zou hebben gegeven van partijdigheid of zou zijn tekort geschoten in zijn samenwerkingsplicht. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek aangetoond en er werd evenmin een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------